

Acte de lliurament de la Medalla d'Or de la Generalitat de Catalunya a Joan Reventós i Carner

Paraules del Molt Honorable President de la Generalitat, Pasqual Maragall i Mira

Palau de la Generalitat, 4 de maig de 2005

Senyors consellers, senyores conselleres, senyors diputats, autoritats, senyor alcalde, família Reventós:

Efectivament, Raimon Obiols, Ítaca és el viatge. Ítaca és el viatge. A vegades, quan un arriba a Ítaca comença a pensar que el més important i el més bonic era el viatge. A no ser que hi hagués alguna altra cosa, que hi és, en aquest moment i en aquest país, que és el viatge que ens falta per fer. I aquest viatge és el més seductor de tots, aquest viatge és el que realment ens belluga, el que encara no hem fet. I el que farem en bona mesura, gràcies a persones com en Joan.

Pensant que l'acte d'avui és un acte de justícia històrica amb l'home i el polític, Joan Reventós i Carner, em preguntava què hauria pogut ser i em responc: ho hauria pogut ser tot. Hauria pogut ser el que hagués volgut, però va posar per davant la unitat.

Ell va guanyar les primeres eleccions democràtiques. Recordo el 15 de juny de 1977, recordo perfectament que els diaris van parlar aleshores de Catalunya, de la taca roja d'Europa, perquè a Europa, en aquell moment, d'esquerres no n'hi havia al Govern, o n'hi havia molt poques, i Joan Reventós era efectivament el vencedor.

Hauria pogut ser el que hagués volgut ser en aquell moment. Però ell va ser el que va proposar en el míting final, que si ell guanyava tornaria el president Tarradellas. I, efectivament, com aquí s'ha dit, el retorn del president Tarradellas i el restabliment de la Generalitat va ser l'autèntica ruptura,

d'aquella ruptura que havia començat amb reforma, com recordareu perfectament.

El Govern d'unitat del president Tarradellas va ser possible, en gran part, gràcies a Joan Reventós. Jo diria, en la major part.

Va ser la confirmació que la reforma política havia esdevingut ruptura, i va significar el sacrifici d'una presidència de la Generalitat provisional, que lògicament li pertocava. Amb el seu gest va obrir la porta als primers 25 anys de governació autònoma, democràtica i pacífica de Catalunya. De fet, el que ara tenim i el que ara perseguim és el que Reventós ens va convèncer de perseguir i d'obtenir: un Govern catalanista i d'esquerres, el Govern de l'Entesa Catalana de Progrés. Mai no és massa tard. Però hauríem volgut que ell ho pogués viure en primera persona, cert, aquí s'ha dit.

En aquest moment de la nostra història, però, podem preguntar-nos: què ens falta, què ens manca, què cal encara?

Ara Catalunya ha obert les portes del seu futur i del futur de l'Espanya plural, de l'Espanya federal, que sempre ha imaginat possible Joan Reventós.

I jo crec que ve a tomb ara, en aquest moment una virtut cardinal de Joan Reventós, que és la virtut de la paciència, sobre la qual haig de dir, però, alguna cosa més que la pura paciència. El socialisme democràtic té aquesta virtut, és cert.

Però Reventós era, contra el que semblava, un home en certa forma impacient, un home amb una passió, dues passions: Catalunya i el socialisme. Però tenia una altra qualitat, que potser alguns no considerin una virtut. Reventós havia triomfat, va triomfar. Però Reventós ha triomfat, perquè la Catalunya lliure i solidària i l'Espanya federal són a tocar de dits.

Per recórrer aquest tram decisiu, que encara falta per recórrer, caldrà que combinem les dues virtuts que Joan Reventós ens va transmetre: aquesta que se li coneixia, la paciència, però també l'altra, de la qual ha parlat el president Rigol, que és la passió per la unitat del poble de Catalunya.

Posar Catalunya i la justícia social per damunt de tot va ser el seu objectiu. I ara és l'hora de realitzar aquest objectiu. Això li devem, com li devem la defensa de la dignitat. De tot el que Catalunya està proposant, segurament se'n pot discrepar, però no es pot atacar la nostra dignitat com a poble, la que ell, Joan Reventós, va defensar com ningú, ni la nostra lleialtat a les institucions i als pobles d'Espanya.

L'Espanya plural només es construirà des del respecte entre els pobles que la integren. Aquest és un principi que Joan Reventós tenia molt clar i que ens ha d'inspirar ara i sempre. Estic segur que aquest acte d'avui, que és un acte al mateix temps modest i emotiu, ens hi ajudarà. El seu principi, el principi que ell havia perseguit, és la nostra fita en aquest moment. I el que queda per fer és el més interessant del camí. Ja el farem, ja el farem il·luminats per l'exemple, pel mestratge, pel tarannà, per la passió, que hi era, passió inconfusible, de Joan Reventós.

Moltes gràcies.